

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobkyně: **M. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2014, č. j. OAM-27/ZA-ZA15-ZA15-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky ze dne 6. 2. 2014, č. j. OAM-27/ZA-ZA15-ZA15-2014 rozhodl žalovaný o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany tak, že předmětné řízení zastavila podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“), ve znění pozdějších předpisů. Žádost o udělení mezinárodní

ochrany jmenované je nepřipustná podle § 10a písm. b) citovaného zákona. Státem příslušným k posouzení podané žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států je Polská republika.

Žalobou ze dne 17. 2. 2014 doručenou Krajskému soudu v Brně dne 25. 2. 2014 se domáhala žalobkyně zrušení přezkoumávaného rozhodnutí, které napadla v celém rozsahu výroku s odůvodněním, že správní orgán v řízení porušil § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších právních předpisů (dále jen „správní řád“) a dále článek 12 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013. V žalobních námítkách uvedla, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu se spisovým materiálem, jelikož z cestovního dokladu žalobkyně vyplývá, že ke dni prohlášení úmyslu o mezinárodní ochraně nebyla držitelkou platného víza. Vízum jí bylo uděleno s platností od 13. 2. 2013 do 24. 1. 2014, na území států Evropské unie mohla pobývat pouze po dobu 180 dnů. Na území členských států Evropské unie vstoupila v květnu 2013, vízum pozbylo tak platnosti dne 21. 11. 2013. Správní orgán své rozhodnutí založil na skutečnosti, že měla disponovat platným vízem ke dni prohlášení úmyslu o mezinárodní ochraně, nicméně z cestovního dokladu vyplývá, že platnost víza skončila dne 21. 11. 2013, z důvodu jeho neplatnosti jí byla dne 22. 1. 2014 uložena bloková pokuta.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 5. 3. 2014 popřel oprávněnost podané žaloby, odkázal na správní spis, ze kterého vyplývá, že tvrzení žalobkyně o nepřetržitém pobytu na území států Evropské unie od května roku 2013 se nezakládá na pravdě, neboť jak vyplývá z razítek v jejím cestovním dokladu, minimálně od 28. 5. 2013 do 21. 6. 2013 byla mimo území EU. Každý cizinec je povinen přihlásit se k pobytu, pokud chce na území pobývat více než tři měsíce. Vzhledem ke skutečnosti, že z cestovního dokladu jmenované nevyplývá, že by se k pobytu přihlásila, lze oprávněně předpokládat, že na území států Evropské unie se nezdržovala po dobu delší než tři měsíce, a tedy že z území Evropské unie vycestovala. S ohledem na tyto skutečnosti nelze dospět k závěru, že by v době podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice skutečně vyčerpala všech 180 dnů pobytu a její vízum tak pozbylo platnost. O uvedené svědčí především i fakt, že sama Polská republika, v jejímž zájmu jistě je hlídat si hranice, tím pádem i platnost jí udělených víz, shledala vízum jmenované doposud platným a vyslovila souhlas s převzetím osoby žalobkyně v souladu s článkem 12 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Tato skutečnost vyplývá z obsahu spisového materiálu. Na základě uvedeného byly proto shledány podmínky stanovené v § 10a písm. b) zákona o azylu. Ve svém postupu se žalovaný proto nezákonnosti nedopustil, žalobkyně nebyla jeho postupem zkrácena na svých právech. Za daného stavu navrhl žalovaný, aby žaloba jako nedůvodná byla v plném rozsahu zamítnuta.

Ze správního spisu soud zjistil, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podala žalobkyně dne 28. 1. 2014, uvedla, že ze své vlasti odešla již v průběhu května roku 2012, a to do Ruské federace. Důvodem odchodu byla obava z běloruské bezpečnostní služby, která ji měla nutit ke spolupráci. V R. f., M., pracovala jako recepční a zároveň se snažila si vyřídit vízum do ČR, kde již v letech 2004 až 2006 pobývala za účelem zaměstnání. Nakonec si vyřídila polské pracovní povolení a v květnu roku 2013 do Polské republiky odcestovala. V ČR pobývá od prosince 2013.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání vzhledem ke splnění zákonných podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

V řízení podle části třetí Hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobkyně v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2, věta první s.ř.s.).

Pokud jde o žalobní body vytykající žalovanému porušení ust. § 2 a 3 správního řádu, nemůže soud žalobkyni přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že žadateli je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti. Žalobkyni byl poskytnut dostatečný prostor, aby uvedla vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti, otázky, na které odpovídala v rámci žádosti, jí byly kladeny takovým způsobem, aby byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. Žalovaný ve věci provedl dostatečné dokazování, jehož rozsah byl určen skutečnostmi tvrzenými žalobkyní. Rozhodnutí bylo srozumitelné a přesvědčivě odůvodněné, žalovaný se zabýval všemi rozhodnými skutečnostmi, vyhodnotil všechna tvrzení žalobkyně, relevantní z hlediska použitých ustanovení zákonů o azylu, dále s přihlédnutím k článku 3 odst. 1, článku 8, článku 9, článku 10, článku 11, článku 12 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. Z odůvodnění rozhodnutí je patrné jakými právními úvahami se při rozhodování řídil, pokud řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany uznal jako nepřipustnou podle § 10a písm. b) citovaného zákona. Bylo zjištěno, že dne 22. 1. 2014 učinila prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, je držitelkou platného víza vydaného Polskou republikou dne 13. 2. 2013. Vízum opravňovalo jmenovanou k pobytu na území států Schengenského prostoru po dobu 180 dnů. Dne 24. 1. 2014 požádal žalovaný Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, dne 30. 1. 2014 mu byla doručena informace, že Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně. Polská republika je členským státem EU, v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) je povinna posoudit žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany v meritu věci. Ze šetření vyplývá, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě dlouhodobého povolení k pobytu platného ode dne 22. 1. 2004 do 30. 9. 2006. Po uplynutí tohoto povolení k pobytu nevycestovala z území České republiky, dne 5. 3. 2007 byla zajištěna do Zařízení pro zajištění cizinců Poštorná, dne 20. 3. 2007 byla vyhoštěna z území České republiky pod původním jménem M. D. Zároveň bylo vydáno správní vyhoštění z České republiky, a to s platností ode dne 3. 3., 2007 do dne 3. 3. 2012. Byť žalobkyně argumentovala neznalostí polského jazyka a nulovým zázemím na území Polské republiky, nutno přihlédnout k tomu, že na území Polské republiky pobývala od května 2013 do prosince 2013 za účelem zaměstnání, z čehož lze usuzovat, že na území Polské republiky má větší zázemí než v ČR, kde pobývala naposledy v roce 2007.

Lze tedy uzavřít, že žalovaný se nedopustil po stránce právní i skutkové závažného pochybení, jestliže doznal dle ust. § 10a písm. b) zákona o azylu, že je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování k žádosti příslušný jiný členský stát Evropské unie. V daném případě dokončí posouzení předmětné žádosti Polská republika, která je zároveň povinna převzít i žalobkyni na své území (článek 18 Nařízení Evropského

parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ve smyslu ust. § 25 písm. i) zákona o azyl tak byly dány důvody k zastavení řízení, jelikož žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná).

Přesun žalobkyně z členského státu, kde byla žádost o azyl podána do příslušného členského státu, se provádí po konzultaci dotčených členských států v souladu s národními právními předpisy žádajícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, nejpozději do šesti měsíců po vyslovení souhlasu s převzetím druhým členským státem nebo po rozhodnutí o odvolání nebo přezkumu, pokud jím byl přiznán odkladný účinek (článek 19 odst. 3 Nařízení).

Ve světle výše uvedeného dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto podle § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. května 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová